

Борьо — Макаръ и на сънъ, но то е ужасно! Да ослѣпейшъ — увѣрявамъ ви, то било ужасящо нѣщо.

Мара — Такъвъ сънъ!

Борьо — Да, сънувахъ, че съмъ ослѣпелъ.

Мара — Казватъ, че на онова което сънувашъ, случва се противното.

Борьо — Но то било потрѣсяюще! И когато се пробудихъ — тъй отлекна на душата ми! Плакахъ, отъ радостъ плакахъ! И рѣшихъ, че това лѣто азъ трѣбва да ида край ония мѣста, гдѣто студенчески години съмъ миналъ.

Мара — А пари?

Борьо — Ще намѣря. Отъ гдѣ отъ гдѣ ще склуча единъ заемъ, но ще ида да си отлѣхна. Ще прѣкарамъ въ Луврано. Тамъ край морето е тъй хубаво! Азъ трѣбва да се нагледамъ на тоя красивъ Божи свѣтъ, въ когото Богъ е разлѣлъ толкова свѣтлина и разкрилъ такива необятни простори!

Иовка. — Това е необходимо за да се поразведришъ.

Борьо. — Да, ще ида! — Какъ обичамъ да гледамъ захождане на слънцето отъ Луврано. Тогава вечерното сияние тъй обайно трѣпти надъ ширналото се море! — И огнения стълбъ на заходящото слънце тъй чаровно бѣга по гладкитѣ води! Ахъ, Боже мой, какъ жаднея да видя морето!

Мара. — Само здраве да е и пари да има.

Борьо. — Щомъ азъ можахъ въ 2—3 дни да изкарамъ толкова пари, ще мога и за лѣтосъ. — Тѣй ми се заискало да се изкача високо-високо на планински връхъ и да погледамъ какъ земята дѣха прѣлдъ изгрѣвъ слънце; да съзерцавамъ утрениитѣ багри на небето какъ се мѣняватъ мига слѣдъ мигъ! Зажедняла е душата ми за простори, за гледка, за тонове!

Мара. — Никога, Борьо, не си говорилъ съ такъвъ възторгъ за хубоститѣ на природата.

Борьо. — Трѣбва човѣкъ да е ослѣпявалъ, поне на сънъ; трѣбва да сж му забранявали да гледа свѣта по часове, за да почувствува тая силна потрѣба. — Навелъ глава. Ето, замислихъ се за изгрѣвъ на луната изъ море — и виждамъ я, виждамъ я!